

Čís. 3350.

Skutková podstata zločinu podle § 209 tr. zák. předpokládá udání pro čin, který by i po objektivní i po subjektivní stránce zakládal skutkovou podstatu zločinu.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1928, Zm II 303/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 15. června 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák., avšak používaje svého práva podle § 290 tr. ř., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 209 tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným, vyžaduje se udání někoho u vrchnosti pro vymyšlený zločin, pro čin, který by i po objektivní i po subjektivní stránce zakládal skutkovou podstatu zločinu. Soud nalézací má proto povinnost nejen zjistiti přesně obsah a smysl udání, nýbrž má též zjistiti, zda to, co na někoho bylo udáno, zakládá nebo mohlo zakládati skutkovou podstatu zločinu. Soud nalézací uvádí, že obžalovaný udal Adolfa P-ovou, že mu 19. dubna 1927 na chodbě nebezpečně vyhrožovala s revolverem v ruce, který jí vyrazil z ruky. Více soud o udánlivém činu P-ové neuvádí a nezjišťuje, ač tak vzhledem k obsahu udání a k údajům svědka Josefa D-a učiniti měl. V řečeném jednání, jež prý činilo předmět křivého udání proti P-ové, spatřuje rozsudek podle rozsudečného výroku zločin nebezpečného vyhrožování, aniž by v důvodech blíže uváděl, jak tímto udáním jednáním měla býti založena skutková podstata zločinu. Ježto soud tak neučinil, zatížil tím rozsudek zmatečností podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. a bylo proto, ježto zákona bylo nesprávně použito, rozhodnouti tak, jakoby byl onen zmatek uplatňován. Jak z řečeného plyne, nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení; slušelo proto za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 uznati právem tak, jak se stalo.

Čís. 3351.

Opravný prostředek jest posuzovati podle jeho obsahu a účelu, nikoliv podle jeho označení; k vyřízení odporu je příslušným sborový soud druhé stolice, třebaž byl označen též jako zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1928, Zm II 320/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zaslal spisy krajského soudu v Moravské Ostravě v trestní věci proti Maxu B-ovi pro zločin podvodu k vyřízení odporu obžalovaného vrchnímu zemskému soudu v Brně,

n e b o ť:

v podání provádí stěžovatel jen odpor, ač podání označuje též jako zmateční stížnost. Ježto opravný prostředek dlužno posuzovati podle jeho obsahu a účelu, nikoliv podle jeho označení, jest k vyřízení podání Maxe B-y, s nímž zmateční stížnost ve skutečnosti spojena není, podle § 427 tr. ř. příslušným sborový soud druhé stolice.

Čís. 3352.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Společným znakem všech čtyř v § 1 (3) tisk. nov. uvedených případů jest, že se činnost pachatele, by mohl býti pokládán za původce, nesla k tomu, by urážlivá zpráva byla uveřejněna v tisku; mezi uveřejněním zprávy a činností původce musí býti příčinný, jím chtěný vztah; tomu tak není, schválil-li kdo dodatečně postup (uveřejnění závadného inserátu) jiné osoby.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1928, Zm I 581/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Chebu ze dne 23. srpna 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn ze soukromé obžaloby pro přečin urážky na cti podle § 488 tr. zák. a § 1 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnosti se nepodařilo zvrátiti skutkové předpoklady rozsudku po stránce formální; tato zjištění jsou proto závazná i pro řízení zrušovací. Vychází-li se z nich, totiž z rozsudkového předpokladu, že všechny tři inseráty sepsal a uveřejnitel dal jen Robert J. bez vědomí svého bratra, obžalovaného, a bez předchozích rozprav s ním, a že se obžalovaný o člancích teprve po návratu z Prahy dodatečně dověděl a pak ovšem činnost bratrovu schválil, nelze stížnosti přisvědčiti, pokud již v této činnosti obžalovaného, v onom dodatečném schválení bratrova postupu, spatřuje původcovství podle § 1 odst. (3) tiskové novely. Společným znakem všech čtyř v tomto odstavci uvedených případů jest, že se činnost pachatele, by mohl býti pokládán za původce, nesla k tomu, by urážlivá zpráva byla uveřejněna v tisku; mezi uveřejněním zprávy a činností původce musí býti příčinný, jím chtěný vztah, což vše však nedopadá na sou-